

Hukukî Bilgiler Mecmuası

SAHİP VE BAŞMUHARRİRİ

Paris Hukuk Fakültesi Doktörü

AVUKAT

GAD FRANKO MİLÂSLI

Adres : Galata, Bahtiyar han Bay Gad Franko yazıhanesi

Telefon : 43009

Bir nüshanın bedeli 25 kuruştur.

Bir senelik abonmanı posta ücretile beraber 250 kuruştur.

Türkiye harici için 300 kuruştur.

İSTANBUL

HANRI ZELLİÇ VE MAHDUMU BASIMEVİ

1939

(İkrarın tecezzi etmemesi), mutlak bir kaide olarak kabul ve tatbik olunabilir mi?

Yüksek mahkememizin iki kıymetli rüknü Temyiz Mahkemesi Ticaret Dairesi Reisi Sayın Bay Kâzım Berkerle Temyiz Dördüncü Hukuk Dairesi azalarından sayın bay Şemseddin Temizer taraflarından, ikrarın tecezzi etmeyeceği nazariyesinin asil ve şamil bir kaide şeklinde kabul ve tatbik edilemeyeceği ve yahudda, bu nazariyenin tam ve kâmil suretde kabul ve riayete mazhar olması lâzım geleceği hakkında karşılıklı yazılan yazıları, Hukukî Bilgiler Mecmuasında derin bir alâka ile okuduk.

Hukukun, gerek esasına ve gerek usuluna mütedair olarak erbabı aralarında sebk edecek serbest ve ilmi münakaşaların bu ilmin tekâmül ve inkişafında ve kanunların tamamlanmalarında ve ihtiyaca uydurulmalarında ve adalet mekanizmasının verimli işlemesinde pek önemli rol oynayan içtihada müsaid bir zemin hazırlıyacağını bundan evvel intişar eden yazılarımızda ve bilhassa ahiren neşr ettiğimiz (Kanun yapmak bir san'at midir?) adli eserimizde mevzuubahs ve müdafa ettiğimiz cihetle seciyeli hukukçularımızın sözü geçen yazılarına büyük bir alâka göstermekliğimiz pek tabiidir.

İşte bu alâka sebebiledir ki kendi düşüncelerimizin arz ve tafsili de faydesiz olmayacağı inanına vardık ve şu satırları karaladık:

Bay Kâzım Berker, ikrarın tecezzi etmemesini mutlak bir kaide, **norm**, olarak kabul etmiyor. İkrarın tecezzi edebileceği haller olduğu gibi tecezzi etmemesi icab eyleyen halların da bulunduğunu ileri sürüyor.

Bay Şemseddin Temizer ise, Kara Ticaret Kanunumuzun 683 üncü maddesinin (İkrar tecezzi kabul etmez) tarzında tesbit ve mezkûr maddenin mutâakip fıkrasındaki «Binaenaleyh gerek mahkeme haricinde

gerek huzur hâkimde vukubulan ve ikrarı tazammün eden ifadesinin heyeti umumiyesi tamamen kabul veya red edilmek lâzımdır. serahatile mutlak suretde meriyetini kabul eyler vâ nazariye şeklinden çıkararak umumî bir kaide haline ifrağ eder gibi görüldüğü işbu keyfiyetin yalnız Ticaret Kanunu çerçevesine dahil meseile değil Medenî ve Borçlar kanunlarımızın çerçivelerine dahil meseile de teşmil edilmesi lâzım geleceğini iddia ediyor ve ancak, bu suretle şikâyata sebep olan müşkülâtın önü alınabileceği kanaatını ve şu iddia ve kanaatının mesnedi olmak üzere de, Hukuk Usul Muhakemeleri kanunun 179, 200, 201, 202, 307, 339 uncu maddeleri hükümlerini gösteriyor: hilafi taktirinde (Hukuk Usul Muhakemeleri kanununu ilga etmek) lâzım geleceğini söylüyor.

Biz, her iki kıymetli hukukçumuzun, meselenin lehinde ve aleyhinde olan mutalealarını tahlil etmezden evel, mukayeseye ve vazih bir hüküm çıkarmağa medar olmak üzere, ikrarın hukukî mevzuattaki yerini, rolunu, mahiyetini tesbite hizmet edecek baz tafsilat vermek isteriz.

Hukukî mevzuatta, ister esasa ve ister usula mütedair olsun, müstakil surette ikrara delil ve beyine fasıllarında raslarız. Rolunu da isbat vasıtası suretinde görürüz.

Eski Hukukî mevzuatımızda da ikrarın, (bir kimsenin diğer kimsenin kendisinde olan hakkını haber vermektir) yolunda tarif edildiğini hatırlıyoruz. Bugünkü hukukî mevzuatımızda böyle bir tarif görmediğimiz gibi, fransız hukukî mevzularında ve usullerinde de, böyle bir tarife raslamıyoruz. Alman medenî ve Hukuk Usul Muhakemeleri kanunlarında böyle bir tarif bulmuyoruz. Yalnız söz sahibi hukukçuların ve müteşerilerin kıymetli eserlerinde en ziyade kabule mazhar olmak üzere, (ikrar, bir kimsenin kendi hakkında hukukî neticeler doğuracak mahiyetteki bir vakiayı gerçek ve kendine göre muhakkak tanınmasıdır) tarzindeki tarifi buluyoruz. İşbu tarifi ihtiva ettiği kuyud ve anasır ikrarın isbat kuvvet ve kudretini haiz olmak için gereken şartlarını göstermektedir. Bu sadadda fazla tafsilat itası bizi

bahsimizin esasından uzaklaştıracak cihetle kısa keserek sadece muassir tarifi, eski mevzuata göre ikrarın ihbar olup inşa olmayacağı hakkındaki kavla uygun olduğunu işaret etmekle iktifa edeceğiz.

Hukukî mes'elelerde — cezaî meselelerde ikrarın tecezzi ve ademi tecezzesi mevzuu bahs olamaz — beyine irae ve talebi teşebbüsü tamamen taraflara aittir. Hâkim bu sadatte teşebbüs alamaz ve kanunen müsbet ve mutihak görülen hallerde de beyine iradına cebr edemeyeceği gibi hilafına irad olunan beyineyi de kabul eyleyemez. Binaenaleyh şeraiti cami olan ikrar taalluk ettiği vakaanın kanun nazarında müsbet ve mutihak addını icab ettiren bir delil ve beyine olmasına mebni bunun isbat kuvvet ve kudretinin ne gibi bir prensibe dayandığını aramak yazılarımızın mevzuu bakımından bizi vazih bir hükme ileteceğinden bu babda tafsilat vermeği gerekli buluruz.

Eski hukukî mevzuatımıza göre zimmetin beri olması ve borcla meşgul bulunmaması asildi. Bu itibarla zimmetinin meşguliyeti id'ası hilafı asil olmakla bunu müddeinin ispat eylemesi lâzımdı ve vazi bunu serahaten tespit eylemiş idi. İşbu kaide davada olduğu kadar dava mahiyetinde bulunan defide de cari idi. Mevzuat haziremizde ise beyine külfetinin davacıya aid olacağını bir kaide şeklinde tasrih edilmiş görmüyoruz. Çünkü bugünkü hak ve adalet telekkisine nazaran taraflar arasında müsavat gözetmek zarureti mebni müddeialehin mevkiini korumak bakımından davacıyı isbata mecbur tutmak o derecede fikirlere yerleşmişdir ki vazi de bunu ayrıca tasrihe lüzum görmemiştir.

Fransız Medenî kanununun 1315'inci maddesinde (Bir vecibenin ifasını taleb eden onu isbata mecburdur) mealinde sarahat buluruz. Fransız Medenî kanundaki işbu sarahat muadil olarak Alman medenî ve borçlar kanununun 282'inci maddesinde (Borçun ifasının imkânsızlığının borçluya atf olunabilen bir halden neş'et edip etmediği hakkında ihtilâf çıkdıkta beyine külfeti borçluya aittir) tarzındaki sarahata raslarız ki bundan «zinnen» yukarıki umumî kaydede variliyor demektir.

Binaenaleyh ispat külfeti kendisine teveccüh eden davacı borçlunun ikrarile işbu külfetten varestede kalacağı cihetle subut dava emrinde mukirin iradesinin bir tezahürü olan ikrarın işbat kuvvet ve kudretinin dayandığı prensibi tayin ve tespit için de bu iradeyi gözününde bulundurmak ve bundan ilham almak zarureti aşikârdır ki yazılarımızın mevzuunu teşkil eden (Tecezzi) ve (ademi tecezzi) meselesi de bunun etrafında dönecek ve bununla tenevvür edecektir.

İşte bu bakımdan, bazıları borcunun ikrarını sadece beyine talebi hakkından feragat suretinde kabul ve izah etmişlerdir. Baazıları de, bunda, beyine külfetini kendi üzerine almak için tahvili mevki ve veçhe suretinde bir kast müşahede etmişlerdir. Filhakika, ikrarın, sadece bir haktan feragat değil belki beyine külfetini beraks kıldığı hakkındaki bu klasik izah, ikrarın ademi tecezzisi yönünü de behakkın derpiş ve ihata eylemiş bulunmak itibarile daha mantiki ve makul bir neticeye varmağa yardım eder.

Binaenaleyh klasik izah bakımından mutlak telekkisi ile ikrarı sade, mevsuf, mürekkebe olmak üzere üçe ayırdıkları gibi vasıf ve ilaveleri de şulbu akdde veya muahhar tarihte vukubulmuş olmak ve esas vakıanın avakibinden veya devamından ibaret veyahud de tamamen yabancı ve müstakil bulunmak gibi ikinci ve üçüncü taksimlere de tabi tutmuşlardır. Birde huzuru hakimde, veya huzuru hakimmin gayride gibi tefrik ve taksimde vardır. Fakat, biz bu son taksımı pek de yerinde bulmuyoruz, çünkü hariçde vukubulub huzuru hakimde tekrar ve tastik edilen ikrar huzuru hakimde vukubulmuş gibi olacağından şu tefrikin vechi kalmıyacağı gibi hariçde vukubulub huzuru hakimde tasdik edilmeyen ve subutu imkânı bulunmayan bir ikrarın kıymeti olmayacağı cihetle mezkûr son taksımın ilmi bir faydası olmayacağı kanaatını taşırsak hata etmiş olmayız sanırız.

Meselâ : 500 lira karz cihetinden faizli alacak iddiasına karşı müddeialehyhin, sadece ikrar eylemesi, müddeiyi beyine külfetinden varestede kıldığı gibi, kendisi için de beyine talebi hakkından feragatı tazammun eder, ve bu ikrar, bir hakdan feragatın bütün anasını cami

bulunur. Fakat ikrar, böyle sade olmayub, bila faiz veya vadeli, yahud de. karz olmayub hibbe ve teberru olduğu gibi mevsuf olur veya asıl vak'anın mahiyetine mugayir ilaveyi muhtevi bulunursa o taktirde, işbu ikrar alelade beyine talebi hakkından feragatı tazammün etmeyip, belki müddei serd eylediği üzere davasında ısrar eylediği halde davasını isbata mecbur olacağı ve borclunun mesbuk ikrarının vak'anın mahiyetini tebdile ve beyine şeklini tagyire matuf bulunacağı aşıkârdır. Borclunun başka cihetten müddeide olan alacağıle takas ve mahsub iddiasını ikrarına ilave etmesi halinde de esas vak'aya tamamen yabancı olan bu ilavesile beyine külfetini kendi üzerine çekmesi gibi bir kastının vucudune dal olur.

Basit ve sade ikrarda asıl vak'a ile ikrar vak'ası arasında tamamı tamamına tetabuk bulunduğu cihetle bu ikrarın isbat kuvvet ve kudretinin prensipi mukirin beyine talebi hakkından feragat arzusu-
dur. Bu takdirde zaten tecezzi mes'elesi mevzu bahs olamaz. Halbuki yukarıda sözü geçen mevsuf ikrarda asıl vak'a ile ikrar vak'ası arasında tamamı tamamına tetabuk olmayub, ancak, tetabuk husulu için, ikrar vak'asına mulasik vasfı ayırmak icab eder. Bu tefrike ve tecezziye ise, mukirin kasdi manidir; çünkü, mukir bu mevsuf ikrar ile müddeiyi beyine külfetinden varest e kılmak emelinde olmadığını ve beyine talebi hakkından feragat etmek istemediğini izhar etmesidir. İşte, bundan dolayıdır ki, işbu ikrar, müddeinin davasını isbat kuvvet ve kudretini haiz değildir, zira iki vak'a arasında tam mutabakat yoktur. Takas ve mahsub iddiasında ise, işbu iddia asıl vak'aya tamamen yabancı olduğu gibi mukirin beyine külfetini beraks yapmak ve bunu kendi üzerine almak emel ve arzusu de pek aşıkâr ve açık görülmektedir.

Binaenaleyh mukavele hükümlerinin tavzih ve tebyin ve tayininde âkitlerin hakikî maksatlarını araştırmak nasıl lâzım ise ikrara terettup edecek hükümlerin tayin ve tesbitinde de öylece, mukirin maksadını araştırmak lâzımdır ki buda tecezzi ve ademi tecezzi yönünden değil ikrarın isbat kuvvet ve kudreti bakımından ele alarak, mukirin, yukarıda görüldüğü üzere üç tarzda tecelli eden kasdını tesbit

eylemek ve ona göre hükûm tefri eylemekle olur. Filhakika kukuk tekniği bakımından en makul ve mantıkî olan kıtas da budur. Alman Hukuk Usul Mahkemeleri kanununun 289uncu maddesinin (Mahkeme huzurunda yapılmış olan ikrara diğer baaz beyanat ve iddialar ilâve edilse ve bu beyanat müstekilen dava ve müdafaaya medar olsa bile ikrarın hükmüne asla halel getirilmiş olmaz. Huzuru hakimde yapılan beyanatın, ilâvat ve tahdid edici iddialardan sarfınazar, ikrar mahiyetini haiz olub olmadıkları hakkında her bir hadiseye göre hükûm verilir) mealinde olan hükmü de, yukarıki maruzatımızı teyid eden bir delildir.

Arz ettiğimiz kıtası kendilerine rehber yapan hukukçular ve müteşeriler şu mutearifeye varmışlardır: (Mevsuf ikrar mütlak surette tecezzi kabul etmez. Mürekkep ikrarlardan tediye gibi asıl vak'anın avakibinden olan halların gayrisinde de mutlak surette tecezzi eder) demişlerdir.

Bunu yine yukarıki kıtas bakımından, aşağıda yazılı tarza koyabiliriz: (borcunun ikrarı, asıl vak'aya yani müddeinin davasına temami temamina uymayup asıl vak'anın vasıf ve avakibinden olan ilâveleri tazammun ediyorsa büsbütün davaya medar olmaz ve davacıyı beyine külfetinden vareste kılmaz.) (Borcunun ikrarı, asıl vak'anın, yani müddeinin davasının tamamen yabancı olan ve bunun avakibinden de bulunmayan ilâveleri tazammun ediyorsa, bu ilâveler ikrarın, isabet kuvvet ve kudretine halel getirmezler.)

Mes'eleyi makûs ve zıdı bakımından, yani inkâr yönünden tedkik ettiğimizde de aynı neticeye varırız şöyleki: Eski hukukî mevzuatımıza göre, inkâr ya hasile olur, ve yahudde sebebe matuf bulunur; hatta, (aldım, verdim borcum yoktur) tarzındaki beyan hasile inkâr telâkki olunarak müddeinin sadece sebebi isbat etmesi subutu dava emrinde kâfi görülmeyerek hasili yani borcum zimmette beka'asını da isbat etmesi lâzımgelirdi. Nasılki bu gün de (aldım fakat ödedim) diye olan ikrar, borcu inkâra mahmul olarak müddeinin yalnız sebebi de ğil belki borcun zimmette bakasını de isbata mecbur kalması sonucunu

veriyor ve bu veçhile olan ikrarda isbata kuvvet ve kudreti brakmıyor.

Yukarıda verilen izahat ve tafsilât gösterirki mutlak surette bir ademi tecezzi kaidesi tesisine lüzum olmadığı gibi imkân da yoktur. Kezalik yine mutlak surette ikrar tecezzi eder diye bir esas kabul etsek hasılı inkâr gibi mustesniyatın gayrisinde ikrarın tecezzisini asıl olmak üzere kabul eden eski mevzuat icabına dönmeğel lüzum ve sebep olmadığına inananlardanız. Zannımızca bu bahsda hakim olan böyle bir kaidenin vucub ve lüzumu değil belki subutu dava bakımından hangi beyanın ikrar ve hangi beyanın inkâr ad edileceği hakkında salim bir kıstas bulmakdırki, oda, arz olunduğu üzere mukirin kasd ve iradesidir.

Binaenaleyh verilen tafsilâttan sonra sayın bay Şemsettin Temiz'er'in iddiası veçhile (ikrarın ademi tecezzesi) mutlak bir kaide suretinde vaz ve tesbit eden hükûm var mıdır? ve varsa hangileridir? Bunları araştıralım :

Eski hukukî mevzuatımızın, yukarıki tafsilâttan da anlaşılacağı veçhile ikrarın mutlak surette tecezzisini kabul etmediği, hasılı inkâra mahmul olacak hallerde ademi tecezzisine kail olarak, isbat kuvvet ve kudretini zayi eylediğine kail olduğu şekillerin de mevcut bulunduğu ortadadır.

Bu günkü mevzuatımızda mevcut hükûm, Ticaret Kanunumuzun 683üncü maddesinin tezammun eylediği hükûmdür. Fransız medenî kanununda bulduğumuz hükûm de 1356'nci maddesinin: (mahkeme huzurunda olan ikrar bir tarafın veya vekili mahsusunun hakim huzurunda olan beyanıdır ki yapan aleyhine tam kanaat hasıl ettirir; onun aleyhinde olarak tecezzi ettirilemez. Maddî bir hata neticesi olarak vukubulduğu isbat edilmedikçe iptal olunamaz. Hukuki bir hata serrestesi ile de iptal olunamaz) mealında olan hükûmdür. Alman medenî kanununda böyle bir hükme tesadüf edemediğimiz gibi, İtalyan medenî ve ticaret kanunlarında ve usullarında da böyle bir mevzua rastlayamadık; kezalik Alman Hukuk Usulu Muhakemeleri kanununda da bu babda sarîh bir hükûm bulamayoruz. Yalnız 289uncü maddesinin yukarıda dercedilen hükmünü görüyoruz ki, bu hükûm nazariyeten

(ilâvat ve tahdidat halinde) yukarıda arz ve tafsil olunduğu üzere mukirin iradesinin derpiş edilmesi bu kıstasa baş vurulması iktiza edeceği sonucuna varıyor. Mühim şerhlerde de bunun mutlak ve umumî bir kaide suretinde lâzımülriaye olacağına dair rey ve kavî da bulamadık

Bizim Ticaret Kanunumuzun 284 üncü maddesi (bir faturayı serahaten ve zımnen kabul eden kimse onun münderecatini de kabul etmiş adolunur) hükmünü muhtevi olmasına göre bu maddenin yukarıki (ikrar tecezzi kabul etmez) hükmünü tezammün eden maddeyi takib etmesi dikkata şayan görülüyor, çünkü, 683 üncü maddenin (binaenaleyh müddeialehyh gerek mahkeme haricinde gerek huzur hakiminde vukubulan ve ikrarı tezammün eden ifadesinin heyeti umumî. yesi tamamen kabul veya red edilmek lâzımdır) hükmünün şeklen mutlakiyeti karşısına 683 üncü maddenin tahsisî ancak yukarıki mutlakiyeti mufessir olarak kabul edildiği takdirde mufid olabiliyor; yoksa, lagv ad edilmek iktiza eder. Zira, fatura dahi mahkeme haricinde mesbuk tahrirî bir ikrar olmasına göre zaten 683 üncü maddenin itlakında dahildir. Binaenaleyh şu neticeî mantikiye ortada iken bunun ayrıca bir maddede gösterilmesi, bervechi maruz tefsire ve misalla izaha mahmul olabilir; bu takdirde umumî ve mutlak bir kaide olmaktan çıkarak yukarıki kıstasa tabî bir hüküm olur ve yahud vak'ının ticarî mes'eleler için istisnâî bir hüküm ve kaide ihdas etmek istediğini kabul zarureti baş gösterir. Halbuki mes'elenin mahiyetine göre hukukî ve ticarî mes'eleleri ayırmak luzumunu işrab eder bir hal ve keyfiyet yoktur; nitekim yukarıdaki izahat ve tafsilat neticesi olarak luzumu göz önünde bulundurulması vücubu tebarüz eden kıstasa bakarak bu ihtimalı da aklen musteb'et buluruz.

Hukuk Usul Muhakemeleri kanunumuzun istişhat olunan 179, 200, 201, 202, 307, 339 uncu maddeleri hükümleri de (ikrar tecezzi etmez) yolunda asıl ve şamil bir kaide vaz ve ihdasını âmir bulunmaktan çok uzaktırlar. Filhakika, 179, 200 uncu maddeler dava arzuhalının ve cevabı layıhanın ihtiva edecekleri kayıtları göstermekte bulunmalarına ve (201) inci maddede (Müddeialehyh müddeinin arzuhalında

beyan olunan vakiaları inkâr ile iktifa etmezse) denilmekte olmasına mebni yukarıda tasrih etmiş bulunduğumuz veçhile, müddeialeyhi, sadece veya mevzufen yahud da mürekkeben beyan ve inkâr şekillerinden birini ihtiyardan men'etmekte bulunduğu meydandadır. Bu takdire göre de, gerek mezkûr maddeler ve gerek diğer maddeler hükümlerini, asıl ve şamil bir kaidenin vucubunu müeyyit surette değil, belki, ikrarın isbat kuvvet ve kudreti bakımından, yukarıda izah olunan kıstasa riayeti âmir mahiyetinde kabul ve telakki icab eder kanaatını izhar eyler isek, hatalı olmaz sanırız. Yukarıdan beri verdiğimiz izahât ve tafsılatı hulâsa edersek, aşağıdaki naticelere varırız.

1.— (İkrarın tecezzi etmemesini) asıl ve şamil bir kayde olarak kabul ve telekkiye, ne mevzuatı kanuniye ve nede hukuk iacabları ve tekniği müsaid değildir.

2.— Ticaret kanunumuzun 683 üncü maddesi hükmü de böyle asıl ve umumî bir kaide vaz ve kabuluna kâfi olamaz.

3.— Bu itibarla (ikrarın tecezzi etmemesi) keyfiyetinin prensibini, kıstasını ikrarın isbat kuvvet ve kudreti bakımından dayandığı mukirin maksadında aramak ve bulmak gerekdir. Binaberin, tecezzi ve ademi tecezziyi bizatihi bir prensip ve norm değil belki mukirin kast ve iradesinin tecelli tarzi itibarile husul bulan bir netice olarak kabul iktiza eder. Bu itibarla şu neticenin zatiyeti bakımından değil müvellidi olan sebep ve illeti yönünden takdir edilmesi gerekliliği aşîkârdır. Daha açık bir ifade ile hakime yol gösterecek ve subutu dava emrinde mesbuk beyanın ikrar olup olmadığını takdire medar olacak kıstas, tecezzi va ademi tecezzi kaidesa değil belki mükirin kasd ve iradesidir. Bu salım kıstasâ binaen hakimın her bir hadiseye göre ikrar mahiyetini haiz olup olmadıklarına karar vermesiledirki müşkilin önü alınabilir.

Hulâşa: Yukarıki icab ve iktizaları göz önüne koyduktan sonra sözü geçen kıymetli hukukçularımızın görüşlerini ele alalım: Sayın bayların her ikisi de ikrarın vasıf ve zevaidinden ayrılabilceği halları olduğu gibi ayrılamıyacak halleri de bulunduğunu kabulde müttefik-

dirler, İttifak edemedikleri nokta, hakimın ayırmak ve ayırmamak bakımından ne gibi bir kaideden ilham alması icap edeceği kaziyesidir.

Sayın bay Şemseddin Temizer, ademi tecezzi nazariyesini bir kaidei asliye olarak kabul edip tecezzi edilmesi icab eden halleri adeta mustesniyat mahiyetinde telleki ediyor gibi görünüyor.

Sayın Bay Kâzım Berker ise, ikrarın tecezzi etmesini eski mevzuatta olduğu üzere, heman heman, bir kaidei asliye durumuna kayarak, tecezzi etmemesi hallerini istisnaî mahiyette görüyor gibi geliyor.

Bize göre ise, ne biri ne de o biri durumu tenvire kâfi ye mevzuabâhş müşkülâtı ref'e vafi değildir. Hakime yol gösterecek ve mesbuk beyanın yukarıda da denildiği üzere hükme medar ikrar olub olmadığını takdire yardım edecek kıtas mücerret kaide ve mefhum değil, malûm şekiller üzere tecceli eden mükirin kast ve iradesidir. Hakim bu canlı rehberin delaletile emniyet altında yürüyebilir.

İşlenmağâ çok değeri olan şu bahse kıymetli hukukçularımızın dikkat nazarılarını çekebilmiş isem kendimi bahtiyar sayarım.

Yorgaki Effimiñiades

İkrar tecezzi etmediğine dair kısaca bir kaç söz

Hukukî Bilgiler nüshalarında ve daha diğer mecmualarda bu hususa mütedair intişar eden yüksek ve kıymetli yazıların mezmun ve medlulleri bütün hukukcu meslekdaşlarımızca malumdur.

Ticaret kanunumuzun 683 üncü sayısında gösterilen bu maddeî âmirenin vaz'ında hiç şüphesizdirki kuvvei teşriiyemizin büyük bir isabeti vardır. Bu babta münteşir bulunan muhtelif fikir ve beyanlardan, ictihat ve mütalaadan tabiatle müstefiz olduk. Büyük bir behre ve vukufî bizleri tenvire çalışan sayın meslekdaşlarımızın her birerlerine ayrı ayrı şükran vazifelerimizi yapmağa borluyuz.